

Сега вече бѣше редътъ на послѣдникътъ отъ блудницытѣ да каже исторіѣтъ си. Старата приводница Венета бѣше ся и тя събудила, та бѣхъ ся разгълчѣли на високо всички, за туй и единъ отъ заптіетата влѣзе та имъ заповѣда да млъкнѣтъ. И тѣй ся прѣкъснѣ всяко по нататакъ шумно разглаголъствіе между блудницытѣ, а свѣтлата зора като събличаше ружиянѣтъ ризницѣ освидѣтелствоваше наставаніето на деньтъ.

По онова врѣме чу ся тропотъ иѣкакъвъ и шуменъ разговоръ извънъ; приводницата, на Тласка майка му, беспокойна даде ухо и сърдцето ѣ тупаше.

— Каква ли ще да е тая врѣва, (рече) да ли ще да е пакъ онзи поразникъ?

— Той (отговори Деспиу) нито ся чу, нито ся видѣ, нито на ще ся вѣсти тадѣва.

— Ще ма убіе, не е възможно да ма неубіе, ако бы да дойде и да ся вѣсти.

А въ сѣщото врѣме вратата ся отвори хъ и едно заптіе заповѣда на приводникътъ, която расправяше, да стане и да иде подирѣ му.

И тя станъ та отиде слѣдъ него и като излѣзе намѣри ся прѣдъ непознаты ней лица.

А тѣ бѣхъ Г. Ангелъ и извѣстникътъ намъ Лордъ.

Испытникътъ като държеше въ рѣцѣ часовникътъ, който бѣхъ зели отъ рѣцѣтъ на приводникътъ, зе да ѣ испитва:

— Кой е, този часовникъ, Господже?

— Мой е.

— Отъ дѣ го купи?

— Отъ чаршиѣтъ.

— Кога?

— Има два дни, три дни.

— И отъ кого?

— Дѣ да го помни!

— Но този часовникъ, снощи или тая нощъ е откраднѣтъ отъ кѣнѣтъ тука на тогози Господина.

— Че какъ можахъ азъ жена да му го зема?

— Нима тя не удовихъмы нощесъ съ тѣзи тука лиры ка-